

05 Prototipul lui Hristos

Prototipul lui Hristos

1. Suferințe și glorie

Pe drumul spre Emauns, Domnul înviat amintește celor doi ucenici ai Săi „că trebuia ca Hristosul să sufere aceste lucruri și să intre în slava Sa. Începînd de la Moise și prin toți prorocii, El le-a explicat în toate Scripturile lucrurile cu privire la El". Unele pagini din Vechiul Testament, ca Isaia 53 sau psalmul 22 se referă direct la Mîntuitorul care suferă și care este slăvit. Dar și diverse personaje sînt tot atîtea prototipuri ale lui Hristos. Printre ele, trei ies în evidență, îndeosebi: Iosif, Moise și David.

Iosif a fost despărțit de tatăl său, așa cum, într-un sens Domnul Isus vine pe pămînt „de la Tatăl" pentru „a-și căuta frații", deși El a putut spune: „Eu sînt în Tatăl și Tatăl este în Mine". Moise a fost îndepărtat de poporul pe care-l iubea și a trebuit să fugă patruzeci de ani în Madian. David a fost îndepărtat de scaunul de domnie timp de mai mulți ani, așa cum Domnul Isus, venind pe pămînt pentru a domni, nu a primit decît o coroană de spini.

Frații lui Iosif îl vînd, așa cum mai tîrziu Iuda îl va vinde pe Domnul Isus. Frații lui Moise nu înțeleg că el îi va elibera cu mîna sa. La fel, frații lui Isus nici nu credeau în El (Ioan 7.5). Fratele lui David îl blamează că vrea să lupte cu Goliat; fariseii și cărturarii nu vor înceta să adreseze reproșuri Aceluia care aducea la lumină propriile lor greșeli.

Iosif îi va scăpa pe ai săi de foamete; Isus, nu este El pîinea vieții, El care dă viața veșnică? Moise își eliberează poporul din robia Egiptului, așa cum Domnul ne-a eliberat din robia legii și a firii. David va învinge puterea dușmanului care-l înspăimîntă atît de mult pe poporul său, așa cum Domnul Isus a avut biruința asupra aceluia care avea puterea morții.

Iosif va primi titlul de salvator al lumii; Moise va fi păstor și conducător în Israel; David însuși va deveni împărat. Atîtea nume care ne amintesc de preaiubitul nostru Mîntuitor.

David s-a născut la Betleem, unde Rut, strămoașa sa, Moabita, venise să se refugieze sub aripile Dumnezeului lui Israel; ea intrase astfel în linia lui Mesia; în umilul tîrgușor, după cuvîntul prorocului, se va înfăptui taina Cuvîntului făcut trup.

David a fost uns mai presus de frații săi; Isus este „uns cu un untdelemn de bucurie mai presus de însoțitorii Săi".

După ungerea făcută de Samuel, Duhul îl umple pe David; după botezul lui Ioan, Duhul, ungerea divină, coboară ca un porumbel asupra lui Isus. Am văzut în David caracterul păstorului; divinul său Stăpîn va fi Marele Păstor al oilor, El, Bunul Păstor. Și dacă David, în slava sa împărătească, nu este un prototip complet al Domnului Isus în domnia sa, prototipul se extinde pînă la Solomon, regele gloriei.

Mulți psalmi ziși „mesianici", care sînt atribuiți lui David, vorbesc despre suferințele și slava Domnului Isus. Împrejurările prin care trecuse David produceau în el sentimente și experiențe pe care Duhul Sfînt, prin gura sa le dezvolta și le aplica direct la Isus Hristos.

Astfel, în psalmul 2, avem slava Fiului lui Dumnezeu, născut în această lume, căreia toți trebuie să-i dea cinste. În psalmul 8 îl vedem pe Fiul Omului făcut cu puțin mai prejos decît îngerii, care ca om este încoronat cu slavă și cu cinste și primește stăpînirea asupra întregii creații. În psalmul 110, scris de David, Domnul, înălțat la dreapta lui Dumnezeu, este mare preot pentru totdeauna, după rînduiala lui Melhisedec. Acești trei psalmi sînt reluați în epistola către Evrei pentru a sublinia slava diferită a Domnului Isus.

În psalmul 16, îl vedem pe Isus, om desăvîrșit, dependent de Dumnezeu, slăvind-L pe pămînt. El trebuia să treacă prin moarte, dar are siguranța învierii și a „bucuriilor" la dreapta lui Dumnezeu pentru totdeauna. Psalmul 22 prezintă într-un mod cu totul deosebit suferințele Domnului pe cruce, dar și cîteva raze ale slavei care decurge din acestea. Această slavă este afirmată în psalmul 24, unde porțile veșnice se ridică pentru a-L lăsa pe împăratul Slavei să intre. În psalmul 40 găsim înjosirea Aceluia care a venit pe pămînt pentru a îndeplini voia lui Dumnezeu și a Se oferi ca jertfă. Psalmul 69 ne dă un tablou al suferințelor Mîntuitorului, care, de trei ori Se roagă: „Răspunde-mi... răspunde-mi" și, în strîmtorarea Sa, nu găsește mîngîietor. În psalmul 102 avem rugăciunea celui nenorocit cînd este doborît de întristare, dar și „bucuria care îi stătea înaintea", cînd Domnul va zidi Sionul și cînd popoarele se vor aduna pentru a-l sluji.

Am putea cita multe alte exemple, dar acestea arată cum, înainte de toate, prin gura lui David, Duhul lui Dumnezeu a vrut să așeze în fata inimilor noastre suferințele și slava Aceluia al cărui slab prototip era David.

2. Centru de adunare

Cînd David fugise din casa sa pentru a scăpa de Saul, el căutase sprijin în stînga și în dreapta, pentru a ajunge, singur, în peștera de la Adulam, unde a compus psalmul 142. Trecînd el însuși printr-un mare necaz, părăsit de toți, dar găsind în Dumnezeu său resursele necesare, el devine căpetenia lor (1 Samuel 22.1-2). Nu este la fel cu Domnul Isus, care, deschizîndu-și brațele, spune: „Veniți la Mine, voi toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă"?

1 Cronici 12 ne arată cum, succesiv, grupuri diferite s-au alăturat lui David. În fortăreața din pustie, gadiții, deprinși cu războiul, înarmați, gata de luptă, vin la el „să lupte luptele Domnului". Lor nu le este frică de obstacole: ei traversează Iordanul cînd se revarsă peste maluri. Pun pe fugă pe dușmani. Pentru a fi puternic, trebuie să îmbraci armura completă a lui Dumnezeu (Efeseni 6) și să te grupezi în jurul Celui care este Capul.

Alții veneau din seminția lui Beniamin. Hotărîre grea, desigur, să-l părăsești pe Saul, de care-i țineau legăturile de sînge, pentru a veni lîngă David, încă urmărit în pustiu. Le trebuia credință, o credință vie pe care David o pune la încercare, făcînd să izbucnească din gura șefului lor această cîntare: „Noi sîntem ai tăi, David, și cu tine. Pace, pace ție și pace celor care te ajută”. Frumoasă imagine a credincioșilor scoși din lume, care trebuie să rupă legăturile adesea foarte dragi, pentru a se atașa adevăratului David.

Alții se alătură împăratului alungat la Țiclag. Ei știau să tragă cu arcul, servindu-se de mîna dreaptă și de mîna stîngă și săgețile lor mergeau la țintă. „Armele războiului nostru nu sînt firești”: Cuvîntul lui Dumnezeu, sabia Duhului. Un verset citat la timp este ca o săgeată care va atinge conștiința sau va încuraja inima; dar cum ne vom servi de aceste săgeți, dacă nu am fi fost obișnuiți mai întîi să le mînuim? „Cuvîntul trebuie să locuiască din belșug în noi”; să fi încercat pentru noi înșine diversele efecte, ca să ne permitem să-l folosim, la rîndul nostru, pentru altul.

Alții i se alăturau lui David la Hebron. Printre ei se găseau fiii lui Isahar care știau să distingă vremurile, pentru a ști ce trebuia să facă Israel. Noi sîntem chemați toți la o distingere matură; dar trebuie să recunoaștem că Domnul a dat unora dintre noi o putere de a distinge și o înțelepciune deosebită (1 Corinteni 12.7-11).

Nu este bine, deci, ca asemenea celor din Isahar, să fim supuși conducătorilor pe care Domnul i-a înzestrat să pască poporul Său? (1 Cronici 12.32). Cei din Zabulon „erau gata să se lupte cu o inimă hotărîtă”. În locul în care fuseseră puși, își făceau datoria cu tot sufletul, nu erau geloși pe slujba altuia și nu voiau să se amestece în ceea ce nu le fusese încredințat. Apoi „cu o singură inimă”, tot restul lui Israel se adună în jurul lui David, în zi de bucurie, în care aveau hrană și reconfort din abundență (versetul 39-40).

Bucuria este cu atît mai mare cînd toți se grupează în jurul chivotului la Ierusalim: sînt oferite jertfe; David binecuvîntează poporul și împarte fiecăruia, atît femeilor cît și bărbaților, o pîine, o porție de carne și o turtă de stafide: hrană, bucurie și reconfort. Atunci izbucnește lauda în sfîntul locaș. „În ziua aceea David a pus pentru prima dată pe Asaf și pe frații săi să vestească laudele Domnului” (1 Cronici 16.7).

3. Obiect de devotament

În toată viața sa, David a trezit în jurul lui devotamentul celor care i s-au atașat, l-au iubit, l-au servit în funcțiile cele mai diverse; ei i-au fost credincioși în nenorocire și au luptat cu el „în lupta Domnului”.

Ionatan

David, învingător al lui Goliat, se prezintă în fața lui Saul, cu capul filisteanului în mînă. Pînă atunci Ionatan cîștigase biruințele credinței (14). Un altul este acum instrumentul eliberării. Care va fi reacția fiului împăratului? El ar fi putut, ca tatăl său, să fie gelos și să încerce să minimizeze victoria eroului zilei. Din contra: „Sufletul lui Ionatan se leagă de cel al lui David și Ionatan îl iubește ca pe sufletul său”. Această dragoste profundă nu s-a tradus numai prin cuvinte, ci Ionatan s-a dezbrăcat de hainele sale, și-a scos sabia, arcul, centura, pentru a pune totul la dispoziția lui David. Frumoasă imagine a credinciosului care, atras de dragostea Domnului, pune în slujba Sa tot ceea ce are!

Această afecțiune a lui Ionatan pentru David nu s-a limitat la un moment de entuziasm, așa cum foarte ușor, într-o ambianță prielnică, vreun tînrar poate să se declare gata să urmeze pe Domnul oriunde l-ar trimite. Ionatan a rămas credincios fiului lui Isai cînd Saul a început să-l persecute; el a mijlocit pentru el, neascunzîndu-și afecțiunea, riscîndu-și chiar viața sub insultele tatălui său.

În deșertul Zif, într-o pădure, fiul lui Saul va mai veni să-și încurajeze prietenul în singurătatea sa și să-l întărească în Dumnezeu.

Ar fi trebuit Ionatan să părăsească curtea, să-și părăsească tatăl nefericit și vinovat, pentru a-l urma în pustie pe David, pe care era sigur că-l va vedea domnind într-o zi. Textul nu pare să arate nimic, în afară de faptul că atașamentul său față de Saul (Exod 20.12) l-a adus să cadă împreună cu el pe muntele Ghilboa. Dar dacă ne gîndim la Acela al cărui prototip este David, în lumina Noului Testament este sigur că cei care doresc să-L urmeze pe Domnul pot fi chemați să-și părăsească chiar familia (Luca 14.26), dacă aceasta se opune total Evangheliei, și dacă Domnul conduce în adevăr acest pas care are urmări grele. În orice caz, nu așa este cu soția al cărei soț este necredincios, însă numai dacă el o părăsește (1 Corinteni 7.2-16); pe de altă parte Timotei 5.4 își păstrează mereu însemnătatea.

Abiatar (1 Samuel 22.20-23)

După trecerea lui David la Nob, Saul a ucis pe toți preoții; „bărbați și femei, copii și prunci, boi, măgari și oi, toți au căzut sub ascuțitul săbiei” (22.19). Unul din fiii lui Ahimelec, Abiatar, reușește să fugă. Unde și-a găsit adăpost în necazul său, dacă nu lîngă David, care-l încurajează, zicînd: „Rămii cu mine, nu te teme de nimic;... lîngă mine vei fi bine păzit”.

Uneori este nevoie de lacrimi și de amar pentru ca sufletele să fie conduse la Domnul, dar ce adăpost și ce mîngîiere găsesc lîngă El! Maria nu va merge, cum credeau iudeii, la mormînt, să plîngă, ci va fi la picioarele lui Isus, care va plînge împreună cu ea.

Mefiboșet (2 Samuel 9)

La moartea lui Saul și a lui Ionatan, doica micului Mefiboșet, în vîrstă de cinci ani, a fugit, temîndu-se de mînia lui David. În fuga ei, copilul i-a căzut din brațe și el a devenit olog pentru restul zilelor sale.

Trecuseră poate douăzeci de ani și tînrul Mefiboșet se refugiase la Lodebar, la Machir, fiul lui Amiel, vinde trăia, fără îndoială, în sărăcie, fiind olog de picioare.

Acolo, într-o zi a ajuns vestea că David, cel pe care bunicul său l-a urmărit și urît atît, îl cheamă la Ierusalim. Mesagerul va fi adăugat că David vrea „să arate față de el o bunătate ca bunătatea lui Dumnezeu”; desigur, cu sentimentele foarte amestecate de teamă și de încredere, Mefiboșet întreprinde această lungă călătorie pentru a-l vedea personal pe cel care-l chema.

Frumos tablou al Evangheliei care se adresează unui suflet în teamă și sărăcie spirituală, departe de Dumnezeu, și îl solicită să vină la Mântuitorul său. „Călătoria” va fi mai mult sau mai puțin lungă, pînă în momentul hotărîtor al întîlnirii personale cu Isus. Întîlnire totuși absolut necesară, căci nici mesagerul, nici slujitorul nu pot da pace sufletului. Numai Domnul are puterea aceasta.

David îl primește pe tînărul căzut la pămînt în fața lui, chemîndu-l simplu pe nume: „Mefiboșet!” (Ioan 10,3). El adaugă repede: „Nu te teme, căci îți voi arăta bunătate”. David nu numai că este îndurător, ci îi dă înapoi moștenirea; el îl primește pe fiul lui Ionatan la masa sa, unde continuu va putea mîncă pîine. „Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, Eu voi intra la el, voi cîna cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3.20).

Intimitate binecuvîntată și constantă, a răscumpărării lui; părtășie încă mai sigură în jurul amintirii la care îi este dat să participe cu credincioșie, adunați în jurul Lui!

David face mai mult: îl va trata pe Mefiboșet ca pe unul din fiii împăratului: „Tuturor celor ce l-au primit, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu”. Capitolul se termină amintindu-ne că, deși mîncînd mereu la masa împăratului, Mefiboșet rămînea „olog de amîndouă picioarele”. Firea păcătoasă nu este schimbată; chiar dacă, în fața lui Dumnezeu, noi nu mai sîntem „în firea noastră”, ea este mereu acolo, în noi, atît timp cît sîntem pe pămînt; dacă nu veghem, ea își va aduce roadele (Romani 7.25).

Ce important este să stai lîngă Domnul, pentru ca „să trăiești după îndemnul Duhului, să umbli după lucrurile Duhului” și să te poți bucura, fără piedică, de părtășia pe care vrea să ne facă s-o încercăm în fiecare zi.

Itai (2 Samuel 15.19-22)

Era ușor să te supui lui David împăratul; găseai în aceasta propriul interes. Dar cînd David trebuie să fugă din fața lui Absalom, inimile se arată așa cum sînt. Unii ca Ahitofel, îl părăsesc; alții îi rămîn credincioși. Un Hristos respins atrage devotamentul și în aceste împrejurări se poate vedea dacă ai Săi îi sînt devotați. Mulți rămîn la Ierusalim, dar Itai, deși venit de puțin timp la David, nu vrea să rămînă. El e pus la încercare. A venit la el de la Gat pentru a se alătura împăratului lui Israel în slava și în puterea sa, sau persoanei lui David, chiar dacă trebuie să împărtășești cu el fuga în pustie?

Credința lui Itai strălucește în răspunsul său: „Viu este Domnul și viu este domnul meu, împăratul, că în locul unde va fi domnul meu împăratul, fie ca să moară, fie ca să trăiască, acolo va fi și slujitorul tău”. Ecou al hotărîrii inimii unei Rut sau a unei Rebeca - exemplu pentru cel care va răspunde dorinței lui Isus: „Dacă îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sînt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu” (Ioan 12.26).

Itai îl va însoți deci pe David, dar nu singur; el trece „cu toți oamenii lui și cu toți copiii lui care erau cu el”. Frumoasă încurajare pentru părinți, să urmeze fără ezitare pe Domnul cu toată familia lor, amintindu-și mereu că numai Domnul va putea lucra mîntuirea în copiii lor.

Hușai (2 Samuel 15.32-37; 17.6-16)

Nu toți sîntem chemați la aceeași slujbă. Îtai trebuia să-l urmeze pe David. Hușai, prietenul său, este chemat, la ordinul său expres, să-l părăsească pentru a se duce la Ierusalim, cu riscul vieții sale, să îndeplinească misiunea delicată care-i este încredințată: să anuleze „sfatul lui Ahitofel”. Hușai nu ezită; el arată atașamentul său celui pe care-l iubește și prin el, Dumnezeu răspunde rugăciunii împăratului (15.31; 17.14) și permite biruința care va urma.

Ahimaat

Ahimaat este cel care aleargă, mesagerul. În 2 Samuel 17.17-21, el va merge să transmită recomandările lui Hușai către David; în capitolul 18.19-28, el vrea să fie primul care să aducă împăratului vestea biruinței. În ciuda obstacolelor, în ciuda împotrivirii lui Ioab, „orice s-ar întîmpla, el vrea să alerge”. „Nu știți că cei care aleargă pe locul de întrecere, toți aleargă, dar numai unul primește premiul? Tot așa și voi alergați ca să-l dobîndiți” (1 Corinteni 9.24).

Barzilai (2 Samuel 17.27-29; 31-40; 1 împărați 2.7)

În comparație cu ceilalți, Barzilai este un bătrîn. La optzeci de ani, ar fi putut socoti că și-a isprăvit misiunea; dar cînd David, trecînd Iordanul, vine la Mahanaim, satul său, Barzilai, cu toate bunurile sale, îl întreține pe rege și suita sa; înfometată și obosită în deșert, se pare că lista a tot ce pune la dispoziția împăratului și a oamenilor săi nu are sfîrșit (17.28). Galateni 6.6 ne amintește că „cine primește învățătură în Cuvînt să facă parte din toate bunurile lui și celui ce-l învață”; și pilda administratorului din Luca 16 subliniază responsabilitatea noastră de a folosi pentru Domnul bunurile materiale care-i aparțin și pe care a putut să ni le încredințeze pentru un timp; este vorba de „bogățiile nedrepte”, în administrarea cărora trebuie să fii credincios. Puțin lucru, fără îndoială, deoarece ele sînt numite „ceea ce este foarte puțin”, dar credinciosie care ne face să vedem încredințîndu-ni-se „adevăratele bogății”, bunurile spirituale care sînt ale noastre, acelea pe care nimeni nu va putea niciodată să ni le răpească.

David ar vrea să-i dea o răsplătă lui Barzilai, dar bătrînul nu-l poate urma la Ierusalim; el primește sărutarea împăratului și binecuvîntarea sa (2 Samuel 19.39); din contra, Chimham, fiul său - mai tîrziu chiar toți fiii săi (1 împărați 2.7) - vor mîncă la masa împăratească.

Vitejii lui David (2 Samuel 23.8-39)

David a ajuns la sfîrșitul vieții sale. A rostit ultimele sale cuvinte; privirile sale se întorc înapoi la drumul parcurs cu cei care, pe drum, i-au fost credincioși. Va face o listă a acestor „oameni viteji”, în ziua judecării lui Hristos, totul va fi adus la lumină. Domnul își va aminti de tot ce va fi făcut pentru El; și cu înțelepciunea Sa și după măsura sfințirii, El va da răsplătă și cununi, pentru slava Sa în ai Săi, găsind să laude în ei ceea ce harul Său va fi produs.

Printre oamenii viteji ai lui David, mai mulți s-au devotat pentru poporul lui Dumnezeu. Prin ei, Domnul a făcut mari lucrări. „Cu David” ei luptaseră contra filistenilor; și ca Șama, păstrează ceea ce trebuia să servească drept hrană poporului lui Dumnezeu.

Peste secole, câți creștini au luptat pentru Evanghelie și pentru Cuvînt, hrana sufletelor noastre! Ce pierdere imensă am fi încercat dacă un număr de creștini, chemați de Domnul la această lucrare, nu ar fi luptat pentru a păstra textul Scripturilor și a-l pune la îndemîna noastră, în limba noastră, cu toată înțelegerea și claritatea!

Trei din cele treizeci de căpetenii dovedesc lui David afecțiunea lor foarte simplă, cînd, într-o zi de vară, el își exprimă dorința sa de a bea apă rece din fîntîna din Betleem. Faptă inutilă la prima vedere, acțiunea acestor trei oameni care forțează trecerea prin tabăra filistenilor pentru a aduce apă domnului lor. Dar ei voiseră să-i placă, să-i ofere ce dorea în acea zi. Mai tîrziu, Maria va sfărîma vasul său de parfum pentru a unge capul împăratului (Matei 26.7), picioarele Fiului lui Dumnezeu (Ioan 12.3); jertfă deplasată în ochii ucenicilor și mai ales ai lui Iuda, dar jertfă prețioasă inimii Stăpînului, care va voi ca în orice loc se va vesti Evanghelia, să se vorbească despre ceea ce această femeie a făcut, spre amintirea ei. Acești trei viteji au făcut lucrul acesta.

David nu a vrut să se închidă lista oamenilor săi viteji fără a-l menționa pe „Urie, Hetitul”. El ar fi putut foarte bine să omită această menționare care amintea tot trecutul său de rușine și pedeapsă; dar, condamnîndu-se pe el însuși și glorificînd harul care l-a iertat, el nu s-ar fi gîndit vreodată să șteargă acest nume din cartea în care era înregistrat.

Toți acești oameni, credincioși lui David în timpul respingerii sale, au împărtășit slava sa. „Dacă cineva îmi slujește, Tatăl Meu îl va cinsti” (Ioan 12.26).

clickbible.org